

De pers over *Galgenveld* en *Ijskoud* (deel 1 en 2 van *De Noordzeemoorden*):

‘Zinderende thriller.’ **** AD

‘Een mooie mix van gruwel en Hollandse “gewoonheid”, onberispelijk en met veel vaart geschreven.’ *VN detective- en thrillergids*

‘Strak geschreven, in denderende vaart. De heldere, dan weer verwarde gedachten van de 19-jarige Kyra weerspiegelen knap het geoefende werkpatroon van rechercheur Mertens. Mooie omgevingsbeschrijvingen completeren de thriller.’ *De Telegraaf*

‘Nagelbijtend spannende thriller met buitenlandse allure. Ik kan niet wachten op de rest van de boeken in de reeks *De Noordzeemoorden*.’ *Crimezone/Hebban*

‘Deze titel biedt alles waar een thrillerliefhebber van houdt. Dit eerste deel is de perfecte binnenkomer en biedt alles om uit te kijken naar het vervolg.’ *Vrouwenthillers.nl*

‘De cliffhanger die ervoor moet zorgen dat je ook het volgende deel gaat lezen is van een hoog niveau: het liefst zou je meteen doorlezen.’ *Mustreads.nl*

‘*Ijskoud* is opnieuw een goed geschreven, spannend boek.’ **** AD

‘Isa Maron schrijft gedreven, maakt haar hoofdpersonen gedreven. Zó je in de belevingswereld van een kind te kunnen verplaatsen dwingt alle bewondering af.’ *De Telegraaf*****

Lees ook *Galgenveld* en *Ijskoud* (deel 1 en 2 van *De Noordzeemoorden*):

Een serie raadselachtige moorden vol symboliek, een halsstarrige rechercheur, een iets te bemoeizuchtige eindexamenkandidate en een spoorloos verdwenen zus. De ingrediënten van *De Noordzeemoorden*, een knap geconstrueerde, vierdelige thrillerserie die de lezer meevoert van Amsterdam naar Texel, en verder op een tocht langs de kille Noordzee.

Galgenveld

Als Amsterdam-Noord wordt opgeschrikt door een gruwelijke moord is de negentienjarige Kyra Slagter als een van de eersten op de plaats delict. Tot grote ergernis van rechercheur Maud Mertens mengt ze zich in het recherchewerk en geeft ze ongewenst advies. Gaandeweg blijkt dat Kyra's suggesties toch wel heel nuttig zijn voor Mertens en dat de twee tegenpolen elkaars hulp goed kunnen gebruiken. In een wervelend samenspel tussen de jonge, scherpzinnige en soms overmoedige Kyra en de ervaren, bedachtzame rechercheur Mertens komen de gruwelijke daden van een maniakale moordenaar aan het licht.

Ijskoud

Twee jonge kinderen verdwijnen op bijna hetzelfde moment. Hoewel de politie, onder leiding van Maud Mertens, met man en macht onderzoek doet, kan dat niet voorkomen dat er de volgende dagen meer kinderen ontvoerd worden. Voor Mertens vormen de verdwijningen een onwelkome herinnering aan een oude zaak waarin een jong meisje slachtoffer werd. Toch maakt dit juist dat ze verbeten achter de ontvoerders aan gaat.

Kyra Slagter weet wat het is als een familielid wordt weggerukt en je vol vragen achterblijft: ontvoerd, vermist, vermoord? De zaak spoort haar nog meer aan haar eigen vermiste zus te vinden: vier jaar geleden verdween Sarina, zonder spoor of bericht.

Isa Maron debuteerde met *Passiespel*, dat werd verkozen tot Beste Nederlandse Vrouwenthriller. De thrillers die volgden bevestigden haar talent. Met *De Noordzeemoorden* schaart ze zich definitief bij het rijtje van beste thrillerschrijfsters van Nederland.

isamaronwelkom

isa
maron
Ritueel

De Noordzeemoorden, deel III

the house of books

© Isa Maron 2015

© The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: b'IJ Barbara

© Omslagbeeld: Trevillion Images

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 443 4815 6

ISBN 978 90 443 4816 3 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.facebook.com/isamaron

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Klonk.

Ook dat nog. Simon blijft staan en tuurt naar de zwarte modder waarin hij de schep met een door frustratie gedreven woede heeft gestoken. Hij wacht af, zijn hart bonst in zijn oren en hij weet zeker dat hij een of andere ramp over zichzelf heeft afgeroepen, maar er zijn geen tekenen van de apocalyps – geen opspuitend water, geknetter, zelfs geen zacht gesis. Langzaam ademt hij uit. Met de achterkant van een ruwe werkhandschoen veegt hij langs zijn neus.

Hij staat in de tuin van een immens huis dat op een ruim stuk grond onder aan de Nieuwendammerdijk ligt, recht aan de jachthaven in een uitloper van het IJ in Amsterdam, afgezonderd van de rest van de wijk, alsof het zich niet wil inlaten met de buurt. Hij pakt het handvat weer beet en duwt nogmaals, maar krijgt de schep met geen mogelijkheid dieper de aarde in. Wat hier ook ligt, het zal de grond uit moeten als hij hier verder wil graven. Nog een meter of vier, dan is hij eindelijk klaar. Hij staat al uren in deze modderpoel om de nieuwe vijver wat breder te maken.

Voorzichtig wiebelt hij de houten steel van de schep heen en weer, trekt hem iets terug en duwt nog een keer. Tot nog toe was de aarde zacht en schoon als nieuwe kinderklei. Hij gaat op zijn hurken zitten, maar in de zwart glanzende modder is niets te zien. Misschien ligt er een steen. Of iets waardevols. Wie hier vroeger ook gewoond heeft, hij moet rijk geweest zijn, anders woon je niet in een huis met elf kamers, op een perceel van meer dan tweeduizend vierkante meter, in Amsterdam, aan de dijk, waar acteurs en politici in grote houten schippershuizen wonen en verderop, in de kleine arbeidershuisjes, de mensen die zich laven aan hun nabijheid.

Langzaam komt hij overeind.

‘Als je klaar bent kun je de schep gewoon laten staan,’ had Jelmer gezegd. ‘Alleen dit stukkie nog en als d’r wat is moet je bellen.’

Jelmer praat altijd tegen hem alsof hij een idioot is, alleen maar omdat hij net klaar is met de therapie. De irritante vrees voor de buitenwereld was op zijn zestiende – vlak na het overlijden van zijn vader – ineens komen opzetten, maar nu, drie jaar later, had hij dat beest aardig onder controle.

Hij kijkt op naar het huis, dat boven hem uittorent, en dan weer naar de straat. Niemand ziet hem hier. Hij slikt, ademt dan diep in en schept nog wat van de zwarte aarde weg.

Niet bang zijn. Niet toegeven.

Hij schrikt als hij iets donkerbruins ziet glimmen. Een automatische reactie op iets onverwachts. Met veel moeite overtuigt hij zichzelf ervan dat het niets engs kan zijn. Het voorwerp is rond en lijkt wel een voetbal. Zo’n leren, vintageding – alleen lijkt het leer versteend te zijn, alsof het zich in de loop van de tijd in deze schuilplaats heeft gehard tegen aanvallen van buitenaf. Geen schatkist, denkt hij en hij lacht zichzelf uit omdat hij toch enigszins teleurgesteld is. Je zult ook eens geluk hebben.

Met bonzend hart, maar toch ook nieuwsgierig, schept Simon meer aarde met zijn handen weg. Hij trekt zijn werkhandschoenen uit, want hij kan zijn vingers niet normaal bewegen in die stijve dingen. Zwarte, teerachtige modder plakt aan zijn handen en ineens ziet hij wat het is. Een schedel. Menselijk. De neusholte is met aarde gevuld en langs de grotendeels tandeloze bovenkaak glijdt in een pulserende beweging een grote roze regenwurm naar binnen. Hij ziet de aan elkaar gekoekte plukken haar, en de resten huid die tegen de zijkant van het hoofd geplakt zitten. Hij begint te hijgen. Korte, niet effectieve ademhalingen. Zijn hoofd tolt. Hij heeft hier de hele middag in een kerkhof staan graven.

‘Er was geen spek.’

De vrouw trekt een frons in haar gerimpelde voorhoofd en zwaait haar dunne wijsvinger heen en weer.

‘Niets!’

‘Dat is vervelend, mama,’ zegt Maud Mertens lijdzaam. Nog steeds verbaast ze zich over de eenzijdigheid van haar moeders wereld, die al een jaar of vijf niet veel groter is dan haar ontbijt. Daar zit ze met haar doorschijnende grijze haren en de smalle nek die te iel lijkt om het hoofd te dragen. Ze maakt een gorgelend geluid waarmee ze haar ongenoegen over het ontbijt benadrukt.

Roos kijkt Maud met rollende ogen aan en ze schudt zachtjes haar hoofd. Zij kent haar moeder alleen nog maar als mopperende dwaas. Dat ze tien jaar geleden dikke maatjes waren is haar puberdochter natuurlijk vergeten. Soms probeert Maud haar te herinneren aan die andere oma, die verstopt zit in de vrouw die ze geworden is, maar dan kijkt Roos haar aan met het typische ongeduld van een zeventienjarige, die ouderdom ziet als een ziekte die ze zelf nooit zal krijgen.

‘Er was yoghurt,’ zegt Mauds moeder met een van afkeuring vertrokken gezicht. ‘Met allerlei smerige zoetigheid.’

Maud kijkt om zich heen. Lompe grenen stoelen staan aan even lompe tafels met kleine potjes plastic plantjes. Aan de muur hangt kunst die gemaakt is door de bewoners van het verzorgingshuis.

Haar telefoon gaat. Ze vist de mobiel uit haar jaszak en kijkt op het schermpje.

‘Werk,’ zegt ze bijna geluidloos tegen Roos en ze neemt het gesprek aan. Geconcentreerd luistert ze naar haar collega-rechercheur Niels Bingsten, terwijl haar dochter haar hoopvol aankijkt en haar moeder glazig door het raam naar buiten staart.

‘Ik moet gaan,’ zegt ze als ze ophangt.

Roos springt op, pakt de theekopjes en brengt ze naar het keukentje. Twee dames met hetzelfde gewatergolfde kapsel gluren angstig naar haar geheel in zwart geklede kind. Haar zware legerkistjes bonken op de grond. Sinds een week draagt ze een handvol fluorescerend blauwe strengen in het zwarte haar, misschien in een poging wat luchtigheid in haar verschijning te brengen, of misschien juist om de grimmigheid ervan te benadrukken. Wist ze het maar. Begreep ze het maar.

Haar moeder is gaan staan.

‘Gaan we naar huis?’ zegt ze. ‘Eindelijk. Ik vind er hier niks aan.’

Maud kijkt haar aan en ziet de hoopvolle glans in haar ogen. Ze wendt haar blik af en kijkt naar haar moeders handen, die op de tafel rusten. Ze lijken op boomwortels die net boven de grond uit komen.

‘Misschien is er morgen wel spek, oma,’ zegt Roos terwijl ze haar grootmoeder omhelst. ‘Zou dat niet fijn zijn?’

Maud buigt naar voren en kust de rimpelige wang. ‘Ik moet gaan, mama. Werken. Ik zie je snel weer.’

‘Als je maar voorzichtig doet, meisje.’ Haar moeder glimlacht waterig en haar stem is ineens zachter dan die lange tijd is geweest. Langzaam laat ze zich weer op de stoel zakken. Ze speurt de tafel af en bij gebrek aan een theekop om zich aan vast te klampen trekt ze het plastic plantje naar zich toe.

‘Dat gedoe over het ontbijt altijd,’ zegt Roos schamper als ze met grote passen naar de passagiersdeur van de auto loopt.

Maud stapt in, snoert de gordel vast en start de auto. Zwiggend stelt ze de routeplanner in, ook al weet ze precies hoe ze moet rijden.

‘Het is jammer dat je nooit in het café van opa en oma bent geweest,’ zegt Maud. Ze kijkt naar de lange rij auto’s voor het stoplicht en stuurt de trambaan op. Als het licht op groen springt is ze als eerste weg. ‘Ze serveerden het beste ontbijt van de hele Dappermarkt. Iedereen kwam daar een goede start van de dag halen. Gebakken eieren. Met dikke witte boterhammen. En spek. Daar waren ze be-

roemd om, om het goede spek. Het beste spek van Amsterdam.’

Even is het stil in de auto.

‘Wat is er eigenlijk aan de hand?’ vraagt Roos. ‘Waar gaan we naartoe?’

Maud haalt haar schouders op. ‘In een tuin in Noord heeft iemand zijn schep in een halfvergaan hoofd gezet.’

*

‘Waar spreken we af?’ Kyra Slagter zet de luidspreker van haar telefoon aan en gaat rechtop zitten. Hoe meer afstand ze van haar tekentablet neemt, hoe beter het grijsblauwe vergezicht eruitziet. Vooral de branding is goed geworden. De schimmige figuur op het strand – de cape wappert in de wind, de steen op de staf fonkelt – zorgt voor mysterie en diepte. In de verte, op de mistige horizon, is een klein zeilschip te zien. Ze rekt zich uit.

‘Oké,’ zegt ze tegen Antoine. ‘De Bierfabriek. Zeven uur. Tot straks.’

Shit, vijf uur al. Ze moet nog douchen, haar kleren in de droger gooien, de hond uitlaten.

Ze staat op, grist haar trui van de stoel en even blijft ze staan. Sarina lacht naar haar vanaf de achtersteven van een zeilboot, haar neus een beetje verbrand, plukken blond haar waaien om haar gezicht, Dave heeft zijn arm om haar heen geslagen. Ze moet gelukkig zijn geweest.

De foto is op de muur geprikt met een roze punaise die in een doos met schoolspullen zat die ze van oma kreeg toen ze naar de brugklas ging. Potloden in alle kleuren, roze plakband met rode hartjes, een roze etui met glimmertjes, zelfs roze paperclips. Dit schooljaar kreeg ze een retedure tekentablet, omdat ze ging studeren. Wat is dat voor een ding, zou Sarina vragen, waarom teken je niet gewoon op papier? Digitale kunst, DeviantArt, haar zus weet niet eens wat dat is. Zo lang is ze al weg.

Kyra houdt haar adem in. Ze hoort de klok die beneden hangt tikken.

Sorry.

Ineens vullen haar ogen zich en twee tranen rollen over haar wangen.

Misschien moet ze de foto's van de muur halen. En ook de kaart van de Noordzee met de stippellijnen van de route die Sarina heeft afgelegd met Dave, of alleen, of helemaal niet – ze weet het niet. Misschien moet ze de muur verven – de aantekeningen, de pijlen van mens naar feit naar plek, alles overschilderen.

Toen ze Grigor ontmoette, de vader van Dave, dacht ze dat de zoektocht naar haar zus in een stroomversnelling zou komen, maar in plaats daarvan is de hele zaak opnieuw in een stinkend stilstaand watertje veranderd. Ze doet haar oortjes in en zet de muziek aan. George Ezra zingt vrolijk dat ze hem overal de schuld van mag geven. *What you waiting for?* vraagt hij met zijn rauwe stem. Ja, denkt ze, waar wacht ik op?

Iets nieuws, een bericht, een doorbraak. Wat zegt het over Sarina als ze haar zoektocht opgeeft? Wat zegt het over haar? Wanneer slaat stoere koppigheid om in zielig vasthouden?

Kyra trekt haar trui hardhandig over haar hoofd en blaast de statisch geworden haren weg.

'Misschien moet je haar loslaten,' had Antoine van de week voorzichtig gezegd. *Get a life*, bedoelde hij en hij had gelijk.

*

Maud parkeert haar auto boven aan de dijk, op de hoek van een zijstraat, waar ze enorm in de weg staat. Het is een zonnige dag, de wind ruist zacht door het loof van de bomen en onder aan de dijk doen een paar spierwitte geitjes zich tegoed aan het volle gras en de tere witte klaver. Idyllisch, zou je kunnen denken, ware het niet dat er op een paar meter afstand een lijk in de tuin ligt.

'Je kunt niet mee,' zegt ze tegen Roos, die achter haar aan loopt.

Roos kijkt haar zwijgend aan.

'Het is een plaats delict,' voegt Maud toe als haar dochter blijft zwijgen.

‘Ik wacht hier wel,’ zegt Roos terwijl ze ontspannen tegen een stenen pilaar bij het toegangshek leunt. ‘Als het te lang duurt loop ik straks wel naar huis.’

Maud knikt en draait zich om. In gedachten neemt ze de lijst door van punten die afgevinkt moeten worden. Onderzoek op de vindplaats, schouwarts, NFI, buurtonderzoek.

‘Ligt er overduidelijk al een hele tijd,’ zegt Niels Bingsten, die op haar af komt lopen. Het is een lange man, mager, en zijn armen en benen zwaaien langs zijn lijf alsof hij sneller wil gaan dan hij kan. Zijn gezicht draagt de sporen van zijn jarenlange rookverslaving, ook al is hij een paar maanden geleden gestopt.

‘Jaren?’ vraagt Maud als Niels naast haar staat. ‘Of maanden?’

‘Ik zou zeggen jaren,’ zegt hij. ‘Maar dat is gokken. Ze gaan nu beginnen met verder uitgraven.’

Maud knikt. Het woonhuis is gigantisch, een klassiek gebouw dat op een soort stenen verhoging staat. Aan de voorkant en de zijkanten ligt een smal terras waarlangs een laag gietijzeren hek staat. De witte spijlen en de boogjes staan goed in de verf.

‘Wie woont hier?’ vraagt ze.

‘Het is recent verkocht. De nieuwe eigenaren hebben flink verbouwd en zijn er net ingetrokken. Het is die vent van tv, die Edward Narcing.’

‘Wie?’

‘Die survivalspecialist. Maakt allerlei tochten in onherbergzame gebieden en laat dan zien hoe je overleeft. Hij doet ook die campagne voor het Wereld Natuur Fonds.’

‘O, die. Ik weet wie je bedoelt.’

‘Hij zit in het buitenland en zijn vrouw is niet thuis.’

‘Is ze onderweg?’

‘We proberen nu via de alarmcentrale haar nummer op te sporen.’

‘Zijn er geen kinderen?’ vraagt Maud.

‘Volgens mij hebben ze twee tieners, maar die zijn er ook niet.’

‘En ze wonen hier pas? Wie woonde er voor die tijd?’

‘Dat zijn ze op het bureau aan het uitzoeken.’

Maud loopt naar de tent en groet de collega's die daar aan het werk zijn.

'De tuinman heeft het lichaam gevonden,' informeert Niels haar. 'Een jonge vent, die van zijn baas nog een rand extra moest weg-scheppen. Hij zit daar, op het trapje bij de deur.'

'Ik praat zo met hem,' zegt ze terwijl ze dichterbij de vindplaats gaat staan.

'Nog iets anders gevonden?' vraagt Niels aan de collega's in de witte plastic pakken. Zoals altijd hebben ze in wijde cirkels naar het hoofd toe gewerkt, de omgeving afspeurend naar alles wat maar een spoor of bewijs zou kunnen zijn, en ze zijn nu dicht bij het hoofd aan het werk.

'Niks,' antwoordt een van hen. Hij wijst naar de kuil. 'We gaan nu beginnen met het verder uitgraven.'

Maud hurkt om de gedeeltelijk blootgelegde schedel beter te kunnen zien. De menselijke resten zien er van deze kant redelijk gaaf uit, afgezien van een langwerpige barst, waarschijnlijk van de schep van de tuinman. Het hoofd ligt in een hoek van ongeveer vijfenveertig graden, met de kin op de borst – als je de rest van het lichaam zou kunnen zien. Van de onderkaak steekt maar een klein stukje boven de zwarte aarde uit. Dit hoofd heeft gepraat, gehuild, gelachen, zich over schoolwerk gebogen en zich zorgen gemaakt en nu liggen hier de resten van dit denkende, ademende mens. Ze staat op en loopt terug naar haar collega's. De forensisch onderzoekers moeten nu eerst hun werk doen, en straks de schouwarts. Eerst de jongen maar eens wat vragen stellen.

*

Bij de villa is iets aan de hand. Al maanden zijn ze daar aan het verbouwen, maar dit is anders. Kyra trekt Lot iets dichterbij naar zich toe en loopt over het bruggetje naar het gesloten toegangshek. Een meisje met zwartblauw haar en gothic kleding staat tegen een van de pilaren geleund. Ze tikt onafgebroken op haar mobiel. Lot kwispelt, maar het meisje reageert niet op de hond.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Kyra.

Het meisje kijkt op. ‘Een lijk in de tuin,’ zegt ze.

‘Een lijk?’

‘Als in: een dood persoon, skelet, geraamte.’ De donkerbruine ogen van het meisje kijken haar spottend aan. In haar rechteroorschelp draagt ze vier kleine ringen en haar ogen zijn donker opgemaakt. Veel ouder dan zestien, zeventien kan ze niet zijn. Kyra knikt. Hoe komt er in godsnaam een lijk in de tuin bij de familie Narcing? Dan trekt er een rilling door haar heen.

Nee.

Onmogelijk. Hoe kan Sarina op de Noordzee verdwijnen en dan hier in de tuin van een buurhuis opduiken? Dat kan echt niet.

Meteen pakt ze haar telefoon en belt Maud Mertens, maar die neemt niet op. Zal ze haar ouders bellen? Moeten zij dit weten? Mijn god, als het haar zus is, als...

Het kan niet. Ze weet zeker dat Sarina verdwenen is van een zeiljacht, ergens ten noorden van de Duitse Wadden, misschien in Denemarken.

Maar niks is onmogelijk. Milly Boele werd na haar vermissing ook in de tuin van een buurman gevonden. Een politieman nota bene, iemand van wie je al helemaal niet verwacht dat hij jonge meisjes doodt.

Ze moet Bas spreken. Ze pakt haar mobiel en stuurt hem een berichtje. *Waar ben je?* Hij antwoordt niet. De familie woont er nu een paar maanden. Bas heeft ook een hond en ze kent hem van het uitlaten. Zijn tweelingzus en zijn ouders heeft Kyra maar één keer gezien.

‘Jij bent Kyra Slagter,’ zegt het meisje ineens.

Kyra draait zich naar haar toe. ‘Maar jou ken ik niet.’

‘Ik ben Roos, de dochter van Maud Mertens,’ zegt ze. ‘Ik ken jou uit de verhalen van mijn moeder. Je woont hier toch vlakbij? En dat is toch de hond van jouw buurvrouwen?’

‘Is je moeder hier?’ reageert Kyra. Dus Maud praat thuis over haar. ‘Ik wist niet dat Maud kinderen had. Ik moet haar onmiddellijk spreken.’

‘Alleen mij,’ zegt Roos. Ze houdt haar mobiel voor zich uit en neemt een paar foto’s. ‘Ze is daar aan het werk.’

Kyra probeert het hek te openen, maar dat is afgesloten. Ze kan eroverheen klimmen, maar dat ziet er zo wanhopig uit.

‘Ik moet Maud spreken,’ roept Kyra naar een politieagent die bij de garage staat. ‘Maud Mertens!’

De man gebaart dat hij eraan komt.

‘Is Maud daar?’ vraagt Kyra aan het meisje. ‘Dat weet je zeker?’

‘Tuurlijk,’ zegt ze zonder op te kijken. Weer staat ze een tijdje op haar telefoon te tikken en dan stopt ze het apparaat in haar jaszak.

‘Is het een vrouw, dat lijkt?’ vraagt Kyra aan Roos.

‘Geen idee.’ Roos staart naar de werkzaamheden voor het huis. ‘De tuinman is op een hoofd gestuit. Misschien moeten ze de rest nog uitgraven.’

Sarina met het lange blonde haar en het magere lijf. De zus die na elke toets huilde dat ze het helemaal verknald had, die op de tafel had staan dansen omdat ze haar diploma had gehaald en met een grijns van oor tot oor naar Texel vertrok voor een vakantie met vriendinnen en niet meer terugkwam.

Kyra’s hartslag versnelt en nogmaals belt ze Maud, die nog steeds niet opneemt. Het lijkt zo logisch. Zo logisch als wat. Nee, doe normaal. Ze ademt diep in en probeert zichzelf te overtuigen van het feit dat het gevonden lichaam niet Sarina is. Sarina is ergens in Denemarken of in Zweden, Noorwegen of misschien ergens op de bodem van de Noordzee, niet in Amsterdam. Ze heeft genoeg aanwijzingen om te weten dat haar zus iets is overkomen, maar niet vlak bij huis.

‘Saai, dat politiewerk,’ zegt Roos. ‘Ik sta hier nu al een kwartier en er gebeurt helemaal niets.’

‘Iedereen denkt aan wilde achtervolgingen,’ zegt Kyra. ‘Maar in het echt is het vooral een speurtocht met veel denkwerk.’ Urenlang is ze met klasgenoten in de weer geweest om sporen veilig te stellen. Zonder iets te verstoren bordjes neerzetten bij stukjes bewijsmateriaal. Eindeloze hoeveelheden foto’s maken. Vingerafdrukken opsporen en documenteren. Alles vastleggen op papier en daarna

digitaal administreren zodat de mensen die het bewijsmateriaal nodig hebben, het ook kunnen vinden op het moment dat dit nodig is. Recherchewerk heeft iets weg van het maken van een puzzel met duizend bloederige stukjes. Of meer.

‘Ik heb gehoord dat je een opleiding doet om ook rechercheur te worden,’ zegt Roos.

Kyra knikt. ‘Ik heb het eerste jaar bijna afgerond.’

‘En? Is het wat?’

‘Wat ga jij doen na school?’ Kyra kijkt Roos aan en probeert zich een beroep voor te stellen dat bij haar uiterlijk past. Uitsmijter misschien. Artiest in een tattooshop. Waar blijft Maud toch? Kyra zwaait naar de politiemans bij de garage, die nog steeds met iemand aan de telefoon is. Hij gebaart dat hij haar begrijpt, maar blijft daar gewoon staan.

‘Geen idee,’ antwoordt Roos. ‘Misschien de kunstacademie. Fotografie.’

‘Cool.’

‘Daar heb je mijn moeder,’ zegt Roos als Maud Mertens bij de hoek van de villa verschijnt. Kyra wenkt haar met een urgentie waar ze hopelijk niet omheen kan. Maud trekt haar wenkbrauwen op en begint hun kant op te lopen. Kyra’s telefoon piept en ze ziet dat Bas online is. Snel typt ze dat hij naar huis moet komen en zijn ouders moet bellen.

Wat is er dan? vraagt hij.

Bizarre vondst in jullie tuin, antwoordt Kyra. *Kom snel.*

‘Kyra,’ groet Maud haar. Dan wendt ze zich tot Roos. ‘Ik ben hier nog wel even bezig,’ zegt ze. ‘Ik denk dat je beter naar huis kunt gaan.’

‘Denk je dat...?’ stamelt Kyra. ‘Zou het mogelijk zijn dat...?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Maud, die meteen begrijpt wat ze bedoelt. Ze opent het hek en laat Kyra binnen. ‘Het lijkt me heel, heel onwaarschijnlijk,’ vervolgt ze. ‘Het spoor eindigt op Norderney. Hoe zou ze van daar naar hier gekomen zijn? En waarom? Waarom dan niet gewoon in Amsterdam toeslaan?’

Kyra zwijgt.

‘Dat lijkt mij ook,’ zegt Roos. ‘Het is echt heel gek als dat je zus is.’
Maud kijkt haar aan, duidelijk verward over wat ze met de steun van haar dochter aan moet.

‘Ik moet de familie spreken,’ zegt Maud. ‘Maar er is niemand thuis. Ik heb de voicemail van mevrouw ingesproken, maar nog geen reactie gekregen. Die man zit in het buitenland, begrijp ik. Ken jij hen?’

‘Ik heb net de zoon een berichtje gestuurd,’ zegt Kyra en ze kijkt op haar telefoon. ‘Bas heet hij. Hij is onderweg.’

Maud lacht. ‘Ik had het kunnen weten,’ zegt ze hoofdschuddend. ‘Waarom heb ik je niet meteen gebeld?’

Kyra haalt haar schouders op. Lot trekt ongedurig aan de lijn. Ze kan haar beter even naar huis gaan brengen.

‘Nou, dan ga ik maar.’ Roos kijkt haar moeder chagrijnig aan. Ze haalt haar telefoon weer tevoorschijn.

‘Tot straks,’ zegt Maud. ‘Vertel jij aan papa dat ik aan het werk ben?’

‘Dat weet hij ook wel zonder dat ik het zeg,’ antwoordt Roos. Ze zwaait een kleine rugzak over haar schouder en loopt weg.

‘Het is best oké,’ roept Kyra haar na. ‘Voor een opleiding.’

Roos kijkt grijzend om, steekt haar hand op en loopt zonder nog naar haar moeder te kijken weg.

*

‘Maud?’

De schouwarts roept haar en Maud gebaart dat ze eraan komt.

‘Wat weet je van de familie?’ vraagt ze aan Kyra.

‘Ik breng de hond even weg,’ zegt Kyra. ‘Dan kom ik zo terug om je te vertellen wat ik weet.’

‘Goed,’ zegt Maud.

Kyra draait zich om en rent weg, de hond aansporend om netjes naast haar te blijven.

Maud kijkt haar na. Natuurlijk is Kyra hier. Die duikt altijd op als je haar niet verwacht. Aan de andere kant is het wel logisch, want

ze woont een paar huizen verderop aan de dijk. De gedachte dat het lichaam van Sarina kon zijn is zo gek niet. Zelf heeft ze er ook aan gedacht, maar ze had de mogelijkheid snel verworpen. Er is heel duidelijk bewijs dat het meisje ver weg van deze plek verdwenen is, in het gezelschap van mensen die helemaal niets met de familie Narcing te maken hebben. Ze loopt terug naar de witte tent en meldt zich bij de schouwarts.

‘Ik moet je teleurstellen,’ zegt hij. ‘Of misschien ook niet.’

‘Vertel.’

‘Er is geen lichaam. Hier ligt alleen een hoofd.’

Hij is gekomen om het af te ronden. Al maanden ziet hij uit naar deze dagen. Hoogtepunt van het jaar. Eerst teert hij op de vorige, dan fantaseert hij over de volgende.

Rustig loopt hij de trap af. Hij werpt geen blik op de wijnkelder achter de glazen deur, maar opent de verstevigde en zo goed als onzichtbare poort recht voor hem door een code in te toetsen op het bedieningspaneel van de klimaatbeheersing, die niet alleen voor de wijn is aangelegd. Met een zachte klik schiet het slot los en dan zwaait de dikke ijzeren deur geluidloos naar binnen. Als hij de ruimte binnenloopt gaat een zachtgeel licht branden, dat langzaam aanzwelt en helderder wordt.

De kamer is vierkant, smetteloos schoon en helemaal glimmend wit geschilderd. Meteen loopt hij door naar de linkerhoek en daar blijft hij staan. Hij kleedt zich uit, vouwt zijn kleding zorgvuldig op en legt die op een smalle tafel die langs de muur staat. Dan loopt hij terug naar zijn hoek, richt zich tot zijn heiligdom en hij blijft staan. Als in trance. Onbeweeglijk.

Na een paar minuten spreidt hij zijn armen tot schouderhoogte, handpalmen vooruit, vingers gespreid, en hij ademt een paar keer diep in. Hij trilt, kreunt, voelt het leven door zijn lichaam razen. Dit is zijn bestemming, de reden waarom hij leeft. Nog leeft. Weer leeft.

Hij voelt dat ze er zijn, dat hij het centrum is, de blikvanger. Het trillen wordt heviger, maar hij dwingt zichzelf om te blijven staan, zijn handen niet te gebruiken. Wel spant hij zijn bilspieren aan, duwt zijn heupen ritmisch naar voren, tot hij zijn hoofd in zijn nek legt, alle spanning uit hem vloeit, en hij de diepste zucht sinds lange tijd slaakt.

Dan kleedt hij zich weer aan, maakt de grond goed schoon en loopt naar boven.

Hij stapt in de auto, laat die achter in zijn garage in de stad, om vervolgens te voet naar het centrum te gaan.

De Dam is altijd een voortreffelijk beginpunt. Hier neemt de spanning weer toe, net als zijn hartslag, het tempo van zijn ademhaling, zijn geilheid. Soms voelt hij zelfs even die speldenprikken op zijn huid, die zich alleen maar manifesteren bij het besef dat het ook mis kan gaan, dat hij een fatale fout zou kunnen maken, de afgrond in kan storten omdat het koord te smal is, of te slap, en hij – vanzelfsprekend – niet gezekeerd is. Wat heeft het voor zin dit soort dingen te doen als je geen risico loopt?

Het lijkt alsof hij ontspannen slentert, maar in werkelijkheid is hij op zijn hoede, staan al zijn zintuigen op scherp. Zijn hele lijf is klaar om in een fractie van een seconde aan te spannen, toe te slaan. Hier op de grote cirkelvormige treden rond de hoge pyloon, met zijn beelden van wanhoop en ellende, omarmd door de gedenkmuur, zitten er genoeg.

Aarde, door het offer gewijd...

Hij kijkt niet naar de in steen gebeitelde woorden, niet naar de urnen met aarde, maar richt zijn blik op de meisjes om zich heen. Wat hem niet interesseert registreert hij amper. Een blonde op twee uur. Te dik. Een andere recht voor hem. Interessant. Ze lacht. Haar gepiep is teleurstellend en hij loopt door. Na een halfuur loopt hij naar de tramrails, kijkt om zich heen en steekt over naar de andere kant van het plein. Voor het paleis staan talloze groepjes toeristen. Geen haast, hij heeft geen haast, sterker nog, het is het spel, de jacht, het onverwachte en onzichtbare gevaar dat in hem huist dat hem genot brengt. Daar, die – die lange daar. Hij komt iets dichterbij en glimlacht naar het meisje als ze met een sierlijk gebaar een lok haar achter haar oor veegt.

Een grote vent met spierballen waarmee hij zijn onzekerheid probeert te verhullen, kijkt hem achterdochtig aan en langzaam loopt hij door. Van een afstandje bestudeert hij het meisje uitvoerig en hoe langer hij kijkt, hoe sterker zijn ogen zich verankeren aan haar

gezicht, hoe vuriger zijn gedachten over haar zijn en hoe harder zijn fantasie met hem op de loop gaat. Fantastisch. Het zou fantastisch zijn met haar.

‘Maar waar is het lichaam dan?’ Niels Bingsten staat wijdbeens voor de schouwarts, de armen over elkaar geslagen, en kijkt de man aan alsof hij er persoonlijk voor verantwoordelijk is dat er alleen maar een hoofd in de tuin ligt, en geen compleet lijk.

‘We moeten verder graven,’ zegt een van de mannen in het wit tegen Maud. Zijn voorhoofd is vochtig van het zweet. ‘Waarschijnlijk ligt het op een andere plaats in de tuin.’ De onderzoeker wijst naar de vindplaats. ‘We beginnen met dat hele gedeelte voor het huis.’

Maud knikt. Ze weet dat het geen zin heeft om te vragen hoelang ze bezig zullen zijn.

‘Hoelang ligt het hoofd daar al, denk je?’ Maud richt zich opnieuw tot de schouwarts, een kleine Indische man met een ernstige blik.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Een tijdje,’ zegt hij aarzelend. ‘Zo op het eerste gezicht zou ik denken: een jaar of twee. Maar je weet hoe dat gaat met die dingen. Het is hier vrij vochtig, de grond rijk aan leven. Dat kan aan de ene kant zorgen voor een snellere ontbinding en afbraak. Aan de andere kant zorgt de veenachtige grond soms juist voor betere conservering van bepaalde delen van het lijk. Zoals je ziet is er nog redelijk wat huid hier aan de zijkant.’

‘Een hoofd in goede conditie,’ zegt Niels. ‘Door een langdurig modderbad.’

‘Ik kan nog geen leeftijd koppelen aan het slachtoffer,’ vervolgt de arts, de opmerking van Niels negerend. ‘In elk geval vermoed ik dat de schedel van een vrouw is, alhoewel ik dat nu ook nog niet zeker weet. Het hoofdhaar is in elk geval lang.’

‘Laten we voorlopig nog geen conclusies trekken,’ onderbreekt Maud hem.

‘Mocht het je interesseren,’ zegt de schouwarts koel. ‘Om de hals van het slachtoffer – of wat daarvan over is – bevindt zich een stuk touw.’

‘Verwuring,’ zegt Maud.

‘Wellicht.’ De schouwarts kijkt Maud met een hautaine grijns aan. ‘Laten we niet te snel oordelen.’

Niels gniffelt en Maud zucht zo onmerkbaar mogelijk. Wel blijven opletten. Het is vrijdagmiddag en eigenlijk had ze al met een biertje in de tuin willen zitten. Ze moet niet vergeten om straks Edwin te bellen. Hij is vast al aan het koken.

De technisch rechercheurs beginnen met het afzetten van het grotere gebied waarin gegraven zal worden.

‘Wat doen we?’ vraagt Niels als ze teruglopen naar de oprit voor de garage, zodat ze niet in de weg lopen.

‘Ik wil de bewoners spreken,’ antwoordt Maud. ‘Heeft die alarmcentrale al contact gehad? Bel jij het bureau eens om te vragen of ze al weten wie de vorige eigenaar van het huis is.’ Ze wijst met haar hoofd naar het toegangshek. ‘Dan maak ik even een praatje met Kyra, die schijnt de huidige eigenaren te kennen.’

‘Kyra Slagter,’ zegt Niels als hij de jonge vrouw aan ziet komen lopen. ‘Krijg nou wat.’

‘Bas Narcing komt eraan,’ zegt Kyra tegen Maud. Licht hijgend loopt ze door de poort. ‘Hij fietst nu hierheen. Zijn moeder is ook onderweg.’

‘Wat weet je van hen?’

Ze vertelt dat er maandenlang verbouwd is aan het huis.

‘De enige die ik een beetje ken is Bas,’ gaat Kyra verder. Het lijkt erop dat ze het idee dat het hoofd van Sarina zou kunnen zijn van zich af heeft gezet.

‘Hij is veertien,’ vervolgt het meisje. ‘Heeft een tweelingzus, Jacomien. Van zijn vader heb ik alleen een keer een glimp opgevangen en zijn moeder, Claire, heb ik een keer de hand geschud, maar dat is het dan. Die mensen zijn volgens mij altijd weg. Vader voor zijn televisieprogramma’s en presentatieklussen en moeder heeft een online designmodewinkel waarvoor ze vaak op pad is, ook in het buitenland.’

‘En de kinderen?’

‘Op school, sport, bijles – dat soort dingen.’

‘Ik bedoel als de ouders weg zijn.’

‘O, die zijn gewoon alleen thuis. Het zijn geen baby’s meer.’

‘Veertien, zei je toch?’

‘Vroeger hadden ze au-pairs. Twee zelfs, tegelijkertijd. Bas zei dat-ie de hemel dankt dat-ie van ze af is.’

Een moment staren ze allebei naar het graafwerk in de tuin. Niels komt weer teruglopen en aan zijn hele houding is te zien dat hij nieuws heeft.

‘Het huis was eerder van Ina Demsterwold,’ zegt hij buiten adem. ‘De weduwe van Ruud Demsterwold.’

‘Dat had ik je ook kunnen vertellen,’ zegt Kyra, maar Niels en Maud negeren haar.

‘Demsterwold?’ vraagt Maud met grote ogen. ‘Je bedoelt... Jezus, maar... Die woonde toch in Den Haag?’

‘Dat dacht ik ook, maar zijn vrouw en kinderen woonden hier. Dit was het gezinshuis, dat appartement was een...’

Snel maakt Maud een gebaar om aan te geven dat hij verder niets moet zeggen, niet met Kyra Luistervink in de buurt. Jezus, Demsterwold betrokken bij deze zaak. Een publieke figuur met een behoorlijk besmet blazoen. Iemand over wie Niels zo zijn eigen idee heeft omdat ze zijn naam al eerder in een zaak zijn tegengekomen.

‘Alle Jezus,’ zegt Niels en hij loopt de andere kant op, maar komt onmiddellijk weer terug. ‘Maud, je weet wat dit betekent... Alle Jezus.’

‘Nog even niet, Niels.’

Geen toestanden nu. Niet hier, en plein public. Rustig blijven. Dat hoofd ligt er nog niet zo lang en Demsterwold is een jaar of twee, drie geleden overleden. Misschien heeft hij er helemaal niks mee te maken.

Onrustig loopt Niels in de richting van de vindplaats, om dan weer terug te komen. Hij haalt diep adem. ‘Dat wordt... interessant...’ zegt hij uiteindelijk. ‘Je hebt gelijk. We hebben het er zo wel over.’

‘Inderdaad,’ zegt Maud en in haar herinnering weergalmt een

vrouwenstem: *Zóveel blauwe plekken had ze nou ook weer niet.*

‘Eén stap tegelijk,’ zegt ze tegen zichzelf en tegen Niels. ‘Eerst de feiten, alleen de feiten. Laten we ons focussen op wat we nu aan gegevens hebben.’

Ze loopt weg van Niels en Kyra. ‘Ik bel even een paar mensen,’ roept ze achterom. ‘Ben zo terug.’

Ze moet nadenken over hoe ze dit moet gaan aanpakken. Niels in het gareel houden. De pers op afstand. De hoge heren uit haar nek. Dit is een tijd om alles goed te doen, perfecter dan perfect. Ze belt haar baas, Erik Tijssen, laat een boodschap achter over in wiens tuin ze staat en waarom, hangt op en loopt terug. Hij krijgt het bericht ook via andere kanalen, maar ze kan hem maar beter ook zelf op de hoogte houden.

‘Hoelang heeft de familie Demsterwold hier gewoond?’ vraagt Maud aan Niels als ze terugloopt. Ze begint langs de gevel van het huis te lopen en probeert zich een voorstelling van de indeling te maken.

‘Dat hoofd moet begraven zijn in de periode dat zij hier woonden,’ antwoordt hij. Nog steeds opgewonden loopt hij met haar mee.

‘Kyra,’ zegt Maud. ‘Wij moeten ons werk kunnen doen, dus misschien kun jij...’ Weggaan, wil ze zeggen, maar ze wacht af tot Kyra het begrijpt.

‘Ik wil die Narcings spreken,’ zegt Maud. ‘Ik wil meer weten van de Demsterwolds, meer weten van het huis.’

‘Van een heleboel dingen,’ zegt Niels met opeengeklemd kaken. ‘Van een heleboel mensen.’

Kyra is gewoon blijven staan en ergens kan Maud daar wel om lachen. Ze is nog net zo brutaal en vasthoudend als een jaar geleden – toen ze als een van de eersten ter plekke was bij het lijk van Marc Gaullier – en net zo nieuwsgierig naar het recherchewerk, maar tegelijk, godzijdank, een stuk rustiger en verstandiger. Ze zal straks wel weer naar het onderzoek naar de verdwijning van haar zus vragen.

‘Kyra,’ zegt ze. ‘Je moet nu echt gaan.’

De jonge vrouw ademt in om iets te zeggen, maar wordt onderbroken door een van de collega's.

‘Maud!’

Een van de witte plastic pakken wenkt haar. Snel loopt ze terug naar de voorkant van het huis, waar het graafwerk wordt verricht.

‘Nog een hoofd,’ zegt de schouwarts en hij wijst naar een schedel op een ruime meter van de eerdere vindplaats.

Vorig jaar december

Ze hebben afgesproken in Stork, het visrestaurant aan het IJ. Intiem genoeg om een goed gesprek te kunnen hebben en groot genoeg om voldoende apart van de andere gasten te kunnen zitten. Ze zitten aan een ruime tafel, Kyra, Jarno, haar ouders en de vader van Dave, die uit de Verenigde Staten is overgekomen.

‘We weten niet op welke dag Dave precies vermist is geraakt,’ zegt de man nadat hij een slok heeft genomen van zijn water. ‘Maar nadat we ruim een week hadden geprobeerd hem te bereiken, besloten we dat er iets mis moest zijn.’

Hij spreekt Amerikaans met een licht Slavisch accent. Het is een lange, atletisch gebouwde man en bijzonder knap, hoewel zijn gezicht en houding sporen verraden van een zwaar leven en vooral van zorgen. Hij heeft verteld dat hij al veertig jaar in Amerika woont, succesvol is met zijn beveiligingsbedrijf – hij legt installaties aan bij de *rich and famous* –, maar dat hij zich sinds de verdwijning van Dave niet meer goed kan concentreren op het werk.

‘Die eerste weken heb ik bijna vierentwintig uur per dag naar hem gezocht,’ zegt Grigor Kowzinsky. ‘Ik vloog met mijn vrouw naar Duitsland en we zochten op Norderney omdat hij had gezegd dat hij daarnaartoe ging. We volgden het spoor naar Nederland en daarna naar Denemarken, maar daar liep het dood. Mobieltjes, radiocontact, post, er was niets meer. De boot zou die zomer in onze werkplaats in Monaco voorzien worden van alle elektronica, een antidiestalsysteem, volgsysteem, dat soort dingen. Ik werd verteerd door de gedachte dat mijn eigen apparatuur ons had kunnen helpen.’

Iedereen is even stil.

‘En toen was daar ineens het bericht dat hij gevonden was. Alleen

hij, niet de boot.' Even zwijgt Daves vader en hij kijkt Kyra's moeder aan. Het verdriet ligt dicht onder de oppervlakte. Kyra ziet haar moeder vechten tegen haar tranen.

'Na de begrafenis heb ik me op de zoektocht naar de boot geconcentreerd,' vervolgt Grigor. 'Ik heb contact laten opnemen met alle havens waar hij geweest kon zijn. We stuurden een omschrijving en foto van het schip, en van Dave natuurlijk, en we loofden een beloning uit voor de gouden tip. We denken dat het schip in ieder geval in Zweden en Noorwegen heeft aangemeerd, maar we gaan er ook van uit dat Dave toen al niet meer aan boord was.'

De man pakt zijn tas en haalt een paar foto's tevoorschijn die hij omgekeerd op tafel legt. Zijn grote handen legt hij erbovenop.

'Ik wist niets van jullie dochter,' zegt hij schor. 'Dave had me niet verteld dat hij een passagier aan boord had. Het is niets voor Dave om iemand mee te nemen en ons daar niets over te vertellen. Dat heeft hij nooit eerder gedaan. Althans, voor zover ik weet. Ik weet zo langzamerhand niet meer wat de waarheid is. Ik heb iets heel belangrijks over het hoofd gezien, een signaal gemist, iets wat ik als vader...'

'Die vragen hebben wij ons ook gesteld, Grigor,' onderbreekt Kyra's moeder hem met zachte stem. 'Wat er gebeurd is... Je valt, je blijft vallen, maar je komt nergens terecht. Sinds Sarina weg is...' Ze zwijgt en neemt een slok van haar koffie. 'Maar wat ik weet is dit: ook wij kunnen eigenlijk nog steeds niet geloven dat Sarina zomaar met jouw zoon is meegegaan. Zonder iets tegen ons te zeggen. Dus dan kunnen er twee dingen aan de hand zijn. Of allebei onze kinderen waren heel andere mensen dan we dachten. Ze hadden een geheim leven. Jouw kind en mijn kind. En op de een of andere manier zijn die twee leugenaars elkaar tegengekomen en er samen vandoor gegaan, met welke bedoeling dan ook. Dat kan. Alles kan. Maar zou het ook niet kunnen zijn dat onze kinderen zijn overvallen door een emotie die groter was dan henzelf, die hen heeft meegesleurd in een angstaanjagende, maar heerlijke stroom? Ze konden geen weerstand bieden. Niet tegen elkaar, niet tegen de emotie, niet tegen het lot.'

'Liefde,' fluistert de vader van Dave. Hij schudt zijn hoofd en schraapt zijn keel. 'Maar dat verklaart nog niet waarom mijn zoon

dood is en jouw dochter nog steeds vermist.’

Hij draait de bovenste foto om.

‘Het schip heette Den Schuymer. Omdat wij het amper konden uitspreken wilden we het een nieuwe naam geven.’ De grote man met de brede handen lacht weemoedig. ‘Maar ook daar waren we nog niet aan toegekomen. Ik kocht vaker schepen. Klassieke jachten die ik liet restaureren. Soms verkocht ik ze door. Soms hield ik er een. Nu vaar ik niet meer.’

Hij laat de foto rondgaan en Kyra staart naar een slank, wit schip, dat schuin in de golven hangt.

‘Het was twaalf meter lang en had drie hutten, een in de punt en twee in de achterkajuit.’

Hij geeft meer details, over de snelheid, het bouwjaar, de ontwerper en de vorige eigenaars, maar Kyra hoort het amper. Dus dit is het schip waarmee haar zus had willen vertrekken. Hier heeft ze op gewoond, in elk geval een paar dagen, maar het plan was een paar maanden, met Dave, de liefde van haar leven, totdat iets of iemand haar droom ruw verstoorde.

‘Waar is het nu?’ vraagt Kyra.

‘Verkocht,’ zegt Grigor. ‘Aan een Fransman. Waarschijnlijk ligt het ergens in de Middellandse Zee. Twee jaar na het overlijden van Dave ontvingen we bericht dat het in Noorwegen lag, in een haven in een fjord. Er was voor twee jaar vooruitbetaald, cash. Pas toen opnieuw betaald moest worden begonnen ze de zoektocht naar de eigenaar.’

‘Er waren zeker geen sporen meer aan boord?’ vraagt Kyra.

Grigor schudt zijn hoofd. ‘Niks,’ zegt hij. ‘We hebben het met een stofkam uitgeplozen en daarna nog een keer ondersteboven gekeerd, maar we hebben niets gevonden wat ook maar de kleinste aanwijzing gaf.’

‘Haren?’ vraagt Kyra. ‘Huidschilfers? Een spatje bloed?’

Er moet toch iets zijn geweest.

‘Niets bruikbaar. Geloof me.’

Grigor draait de volgende foto van de stapel om. Een stralende Sarina en een breedlachende Dave kijken in de lens.

‘Dit verandert de zaak,’ zegt Niels. Hij schudt zijn hoofd. Maud weet maar al te goed hoe verbitterd hij over Demsterwold kan zijn, maar nu lijkt hij vooral onthutst. Jaren geleden had hij de politicus verdacht van betrokkenheid bij de moord op een klein meisje dat in stukken, verspreid door het hele land, teruggevonden werd. *Zóveel blauwe plekken had ze nou ook weer niet...* Zelf staarde ze zich blind op de ouders, de moeder met name. Was het niet haar taak om haar dochter te beschermen? Of dat nou tegen de stiefvader was, of tegen wie dan ook... Toch was een verband met een netwerk – met of zonder Demsterwold – dat het meisje misbruikt zou hebben nooit aangetoond en de verdenkingen hadden naar Mauds smaak veel te veel weg van een hysterische complottheorie.

‘We zullen de hele tuin moeten afgraven,’ zegt Maud. ‘Wie weet wat er nog meer ligt.’

Voor het huis ligt een flink stuk gras, maar ook om het huis heen liggen groene lappen, keurig onderhouden. Maud staart naar de potten met buxusbollen die naast de garage staan, de bloeiende seringen en de groenstrook met eendjes. Tweeduizend vierkante meter overhoopgooien op zoek naar lichaamsdelen... Daar gaat weer een weekend dat ze eigenlijk aan haar gezin had beloofd...

‘Zie je dat het Sarina niet kan zijn,’ zegt Maud zo stellig mogelijk. Op de een of andere manier heeft ze steeds de neiging om Kyra gerust te stellen. ‘Als het nou een enkel lichaam was,’ vervolgt ze. ‘Maar twee... Haar verdwijning is nooit in verband gebracht met een andere zaak. Alleen met de dood van Dave, en zijn lichaam is gevonden... En dan nog...’

Kyra zwijgt een tijdje. Het is een knappe meid met een open, vrolijk gezicht. Toch heeft Maud in het afgelopen jaar ook haar sombe-

re en halsstarrige kant leren kennen. Ze ziet er bleek en gespannen uit.

‘Ah, Bas!’ roept Kyra naar een donkerblonde jongen die gehaast aan komt fietsen. Hij zet zijn fiets tegen de garage en loopt met grote passen op Maud en Kyra af. Een sympathiek jong, dat zie je zo. Groot voor zijn leeftijd, en gespierd, maar nog met de licht voorovergebogen houding van de puber die zich nog ongemakkelijk voelt met zijn nieuwe postuur. Hij heeft een vriendelijke blik en glimlacht een beetje verlegen naar Kyra.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij opgewonden.

‘Cadeautje van de vorige eigenaar,’ zegt Kyra en als Maud haar geïrriteerd aankijkt vervolgt ze snel: ‘Zou ik denken, of misschien van die daarvoor, of zomaar iemand...’

‘Wat hebben jullie allemaal gevonden?’ vraagt de jongen aan Maud. ‘Sorry.’ Hij steekt zijn hand uit. ‘Ik ben Bas Narcing.’

‘Ik kan je geen details geven,’ antwoordt Maud terwijl ze hem de hand schudt. ‘Maar we hebben menselijke lichaamsdelen in jullie tuin gevonden.’

‘Ik had al gezegd dat het een schedel was,’ zegt Kyra zacht. ‘Toen ik hem vroeg naar huis te komen.’

Maud knikt zwijgend. Ze moet Kyra nu echt wegsturen. Als er iets is wat in de wereld van politie en recherche absoluut verboden is dan is het informatie op straat gooien.

‘Ik hoop dat je beseft hoe gevoelig dit soort informatie is,’ zegt ze kortaf.

‘Natuurlijk,’ antwoordt Kyra. ‘Ik dacht alleen...’

‘Dit gaat mijn moeder niet leuk vinden,’ zegt Bas met een mengeling van plezier en angst. ‘Echt helemaal niet leuk.’

‘Als je het over de duvel hebt...’ Niels wijst naar een lange, magere vrouw op stiletto’s die met benen van minstens twee meter hun kant op vliegt.

‘Wát gebeurt híér,’ roept ze. ‘Wát zijn jullie in gódsnaam aan het dóén!’

Ineens herkent Maud haar. Ze speelt in een reclamespotje voor een tandpastamerk of een of andere elektrische tandenborstel. Mis-

schien heeft Claire Narcing bij het filmen van die commercial geleerd om bepaalde woorden in een zin zo overdreven te benadrukken. Met een brandende blik in haar ogen blijft de vrouw voor haar staan.

‘Mevrouw Narcing?’ vraagt Maud.

‘Natuurlijk,’ zegt de vrouw. ‘En wát is hier aan de hand?’

‘Uw tuinman heeft tijdens zijn werkzaamheden menselijke resten aangetroffen,’ zegt Maud zo neutraal mogelijk. ‘Dat vraagt vanzelfsprekend om nader onderzoek.’

‘U kunt toch niet zonder overleg mijn hele tuin vernielen!’

‘We hebben veel moeite gedaan om u of uw man te bereiken,’ zegt Maud rustig. ‘Maar u zult begrijpen dat we niet hebben kunnen wachten tot een van u reageerde.’ Ze slikt het woord ‘eindelijk’ net op tijd in.

‘Edward zit in Alaska. Die is vanzelfsprekend niet bereikbaar als hij aan het werk is.’ De borst en hals van de vrouw staan vol rode vlekken. ‘Ik ga niet akkoord met verder onderzoek. U moet hier onmiddellijk mee ophouden.’

Met een wijsvinger veegt ze een lange lok donker haar naar achteren.

‘Het spijt me,’ zegt Maud koeltjes. ‘Maar uw tuin is een plaats delict geworden. Wij zijn verplicht hier onderzoek te doen.’

‘Ik bel mijn advocaat,’ zegt de vrouw. Ze heeft op geen enkele manier laten blijken dat ze haar zoon heeft opgemerkt. ‘Ik accepteer dit niet. Dit moet onmiddellijk stoppen.’ Ze pakt meteen haar telefoon en draait zich van de groep af om te bellen.

‘Erik is er.’ Maud maakt Niels attent op de komst van hun baas, die met grote passen op de groep af komt lopen. Alweer iemand met haast. Alweer iemand die er behoorlijk geïrriteerd uitziet.

‘Maud,’ zegt hij op barse toon. ‘Ik moet jou even spreken.’

Ze zet een paar passen zijn kant op. ‘Zeg het maar.’

Nog geen uur geleden verheugde ze zich op een luie vrijdagavond, de perfecte start van een weekend zonder al te veel plannen, en nu staat ze hier, in een graftuin, met een heleboel boze mensen.

‘Iemand heeft een bericht op Instagram geplaatst over wat hier

gebeurt.' Bij Erik Tijssen komt de stoom bijna uit zijn oren. 'Met foto en al.'

'Kyra,' zegt Maud meteen, ze draait zich om en kijkt haar woedend aan.

'Nee,' zegt Kyra beledigd. 'Natuurlijk niet.'

Maud weet zeker dat ze Bas geen foto heeft zien nemen. Een van hun eigen mensen is ondenkbaar.

'Misschien een voorbijganger,' zegt Niels. 'Er wandelen zoveel mensen over de dijk. Een foto is zo genomen.'

'Er is specifieke informatie genoemd,' zegt Tijssen. 'Onder andere dat de tuinman zijn schep in een hoofd zette.'

'Mijn advocaat is onderweg,' breekt Claire Narcing van een afstandje in. 'Ik accepteer dit allemaal niet.' Ze richt zich tot Erik Tijssen. 'En u bent?'

'Mevrouw.' Maud voelt een haast onbeheersbare woede in haar opkomen. Ze probeert hier verdorie een onderzoek te doen en dan moet ze het opnemen tegen een of ander nuffig type en een woedende baas. 'U zult toch begrijpen dat wij...'

'Het was Roos, Maud,' fluistert Tijssen met opeengeklemd kaken. 'Ze had net zo goed het adres erbij kunnen zetten.'

Roos. Zo vaak zijn er zaken die de recherche niet onder controle heeft, maar dit. Haar eigen dochter. Hoe vaak heeft ze Roos niet verteld over de moeizame relatie van de politie met de media? Ze zal toch niet echt een foto van haar researchewerk op Instagram hebben gezet? Onmogelijk.

'Wát is er gebeurd?' briest Claire Narcing die inmiddels weer naast haar staat. 'Staat mijn adres op het net? Met wat er aan de hand is? Hoe halen jullie het in je hóófd?'

Boven aan de dijk installeren zich twee fotografen met hun camera's en teledenzen.

'Natuurlijk heeft niemand van ons...' begint Erik Tijssen, maar Claire Narcing onderbreekt hem.

'Mijn god,' fluistert ze verbijsterd. Even ziet ze er bang uit. 'Nu begint het circus.' Meteen verhardt haar stem. 'Zie wat jullie hebben gedaan! Dit wordt een ramp. Een absolute ramp!'

‘Ik weet het niet hoor,’ zegt Kyra met een harde toon waar Maud van schrikt. ‘Maar heeft iemand van jullie nog in de gaten dat er hier mensen liggen? Slachtoffers? Mensen die vermist zijn, iemands kind, misschien wel iemands zus?’

*

‘Ben jij niet het buurmeisje?’ vraagt Claire aan haar. Waar Bas iets opens en zachtaardigs uitstraalt – bijna iets verontschuldigends –, straalt zijn moeder iets geslotens en hooghartigs uit.

‘Klopt,’ antwoordt Kyra vriendelijk.

‘Wat doe je hier dan?’ Als een stem dodelijk kon zijn dan was ze nu al gecremeerd.

‘Ik kwam langslopen,’ zegt Kyra, ‘met de hond. Ik ken Bas, en ik zag de recherche, ze konden jullie niet bereiken, dus ik dacht...’

‘Jij dacht: ik zet de boel even op internet. Nou, briljant. Wegwezen hier, je hebt al genoeg schade berokkend. Jou hoeft ik hier niet meer te zien.’

‘Ik heb niet...’

‘Bespáár me je smoesjes.’ Claire ziet eruit alsof ze haar nagels in haar gezicht gaat zetten en Kyra stapt naar achteren.

‘Ik ga al,’ zegt ze. Bas kijkt haar met een wanhopige blik aan. Hij haalt adem om iets te zeggen, maar ze schudt haar hoofd. ‘Ik ga al,’ herhaalt ze. ‘Laat maar.’

Als ze wegloopt ziet ze Maud met iets van paniek in haar ogen naast Erik Tijssen staan. Wat een rotzooi.

Bovenaan de dijk spreekt een van de fotografen haar aan.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij. ‘Kun je me iets vertellen?’

Zonder te reageren loopt ze door. Twee hoofden in een tuin verderop aan de dijk. Bizar. Wat is daar in vredesnaam gebeurd? Hoe lang gaat het duren voordat er uitslag is van het DNA-onderzoek? Ze moet dat aan Maud vragen.

Ze pakt haar telefoon, maar bedenkt zich. Niet nu. Ze kan beter morgen contact opnemen. Of even langsgaan. God, ze moet Sophie spreken. Straks, in de kroeg.

Thuisgekomen roept Kyra hard dat ze er is, maar niemand antwoordt. Ze loopt de trap op naar haar kamer. Jarno woont al een jaar niet meer thuis en ze mist hem nog steeds. Haar moeder is waarschijnlijk nog op haar werk, net als haar vader. Allebei lijken ze steeds minder vaak thuis te zijn. Niet dat ze dat erg vindt. Ze heeft overwogen om op kamers te gaan, maar is dat nodig als niemand zich met je bemoeit?

Ze kijkt op haar wekker. Nog een halfuur en dan moet ze in de stad zijn. Snel trekt ze een fris t-shirt aan, vluchtig kijkt ze in de spiegel en ze zet wat ontsnapte lokken van haar lange blonde haar vast in de klem op haar achterhoofd. Dan blijft ze staan, roerloos, midden in haar kamer, en ze staart nog een keer naar de muur waarop ze de gegevens rond de verdwijning van haar zus heeft verzameld.

Loslaten. Gewoon een woord. Doorgaan met je leven. Gewoon een goedbedoeld advies.

De foto van de zeilboot hangt naast de kaart van Texel en die van Norderney, het Duitse Waddeneiland waar Sarina voor het laatst is gezien. Van de zeilboot loopt een stippellijn over de kaart die erboven hangt, van Texel via de westkust van Denemarken naar de zuidkust van Noorwegen. Een dunne stippellijn waarboven een vraagteken staat loopt in een lus langs het zuiden van Zweden. De plaatsnamen waarvan Grigor het vermoeden – niet de zekerheid – heeft dat het schip die heeft aangedaan, zijn op de kaart aangegeven. Hvaler. Kjøkøysund. Sandefjord. Tananger. Våge. Ze heeft de kaart van Noorwegen tot in detail bestudeerd, maar nog nooit had ze een kustlijn met zoveel inhammen, eilandjes en wateren gezien. Er moeten duizenden plekken zijn die alleen bij de plaatselijke bevolking een naam hebben, verlaten en winderig, met alleen een vissershut hier en daar. Ze staart naar een foto van de haven waar het schip uiteindelijk gevonden is. Een klein schip in oranje water, onder een donkere lucht, op de voorgrond een kluwen touwen en een enorme bolder. Dave is aangespoeld op het eiland Fanø in Denemarken, de boot is gevonden in Noorwegen, maar Sarina is nog steeds spoorloos en de wirwar van sporen rondom haar zus heeft nog steeds niet

tot iets concreets geleid. En nu ligt er ineens een lijk in de tuin van een van de burens.

Helemaal aan de zijkant van het overzicht hangt de foto met de roze punaises. Dave en Sarina heffen nog steeds het glas naar de camera, lachend, stralend, en nergens in de helderblauwe lucht is ook maar iets te zien van de donderwolk die naar hen op weg was.